

ministers Opmærksomhed paa Vamdrup, idet Vamdrup By har en central Beliggenhed i det sydlige Jylland og ligger ved Hovedbanen. Naar jeg nævner Vamdrup By i denne Forbindelse, er det, fordi Vamdrup vel er den eneste danske By, der har lidt noget under Grænseflytningen i 1920. Da Grænsen efter Krigen i 1864 blev lagt Syd for Vamdrup, blev Vamdrup Grænseby, og Grænsestationen kom til at ligge i Vamdrup; det førte med sig, at der Tid efter anden kom til at bo en Masse Embedsmænd i denne By, og disse Embedsmænd kom i høj Grad til at præge Byen, og det var i alt væsentligt dem, der tilførte den frisk Kapital.

Nu vil alle forstaa, hvilket Tab det har været for Vamdrup, at næsten alle disse Embedsmænd i de Aar, der er gaaet, siden Grænsestationen blev flyttet til Padborg, er flyttet dertil, og jeg vil gerne henlede det højtærede Ministeriums Opmærksomhed paa Vamdrup, saaledes at Sindssygehospitalet opføres der eller, hvis det ikke bliver til noget, at da en eller anden Statsvirksomhed anbringes dernede, saa at de kan faa den tiltrængte Erstatning for det Tab, de har lidt ved Grænseflytningen.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen var i sin Tale inde paa, at der var Trang til Støtte til kirkelig Betjening og til det kirkelige Arbejde for de mange Danske, der udvandre til Kanada. Jeg vil gerne give det min Tilslutning. Jeg tror, det er noget, der tiltrænges i meget høj Grad og har overordentlig stor Betydning for de mange Mennesker, der vandrer ud og kommer til at staa i fremmede Forhold. Det vil ikke alene betyde en kirkelig Hjælp for dem, men jeg tror ogsaa, det vil betyde et nationalt Gode for Danmark at faa dette Tilknytningspunkt til dem.

Jeg vil ogsaa gerne henstille til den højtærede Udenrigsminister at overveje, om der ikke var Mulighed for gennem den diplomatiske Virksomhed at gøre et Arbejde for at gavne vore Udvandrere i Kanada. Der er ingen, der mere end jeg beklager, at Erhvervsforholdene er saaledes i Danmark, at en Masse unge maa vandre ud — det er jo særlig til Kanada, Udvandringen gaar —, men jeg synes, at naar man erkender dette som en Virkelighed, man ikke kan raade Bod paa, er det en Opgave for Udenrigsministeriet at hjælpe disse Mennesker til at faa saa gode Forhold som muligt at arbejde under.

Nu er det, saa vidt jeg kender Forholdene — det er nu ikke ret meget — saaledes, at det er enkelte store Selskaber, der ejer Jorden i Kanada, og det er ret

tilfældigt, hvem disse Danske, der kommer derover og staar uden Støtte og uden Kendskab til Forholdene, kommer i Forbindelse med. Jeg synes, det var en Opgave for det danske Udenrigsministerium at søge at skaffe en Landstrækning, tilgængelig for de danske Udvandrere, en Landstrækning paa god Jord. Jeg tror nemlig, at Forholdene er saaledes i Kanada, at dette er muligt, og jeg vil gerne henlede det højtærede Udenrigsministeriums Opmærksomhed herpaa. Det, man fra Udenrigsministeriets Side hidtil har gjort, er ikke tilstrækkeligt.

Jeg skal henvisse til, at vi har en Mand, der maaske kender Kanadas Forhold bedre end de fleste andre af vore udenlandske Repræsentanter, og det er fhv. Statskonsulent Sørensen i Washington, som vist har rejst en Del i Kanada, og hvis Tid i alt Fald i Øjeblikket ikke er mere optaget, end at han er i Stand til at give eller skaffe de Oplysninger, som Ministeriet kan trænge til. Jeg vil gerne meget indtrængende anbefale denne Sag, jeg tror, den har overordentlig stor Betydning for de mange, der vandrer ud.

I den Tale, det ærede Medlem Hr. Holstein holdt forleden Dag, kom han ind paa at omtale Landbrugets Forhold, og jeg var meget forbauset over det, det ærede Medlem sagde, men min Forbavelse tog noget af, da det ærede Medlem meddelte, at han kun havde været Landmand i 2 Aar. Det, som det ærede Medlem særlig hæftede sig ved angaaende Jordens Dyrkning, var, saa vidt jeg forstod, de skidne Marker, og jeg kan for saa vidt give det ærede Medlem Ret, som vi jo i Sommer har set ualmindelig mange skidne Marker; dette skyldes den meget vaade og kolde Sommer, vi havde, der bevirkede, at Kornet paa et ganske tidligt Tidspunkt blev slaaet ned, og Tidslerne — særlig Tidslerne, men ogsaa andet Ukrudt — fik saa gode Vækstbetingelser, at jeg aldrig mindes noget Aar, hvor det har været saa galt; og vi fik mange Marker, der saa meget slemme ud.

Men nu maa det ærede Medlem erindre, som den fine Jurist han er, at alt ondt i Verden har lange Rødder og er meget mangfoldigt, og det samme gælder alle de Onder, vi har at kæmpe med i Landbruget: de er meget mangfoldige, og mange af dem har lange Rødder. Jeg skal minde om, at vi i enkelte Aar kan faa en stor Plage af Agerkaal i Marker, som vi ellers mener er rene. I Aar kom Plagen i Form af Tidsler, og vi staar jo ret magtesløse overfor den paa det Tidspunkt, den kommer; vi ved ikke forud, hvorledes Angrebet det Aar